



**Република Србија**  
**Врховни касациони суд**  
**Рев2 1864/2015**  
**09.12.2015. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Ш. из Ц., Ј.И.Ш. из Ц. и В.А. из Ц., чији је заједнички пуномоћник М.С.Г., адвокат из С., против туженог Ж.Б. д.о.о. К., кога заступа пуномоћник Т.В., адвокат из Н.С., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 697/15 од 06.05.2015. године, у седници одржаној 09.12.2015. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 697/15 од 06.05.2015. године.

**Образложење**

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 697/15 од 06.05.2015. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Врбасу П1 1540/2013 од 03.07.2014. године, тако што је усвојен тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да тужиоцима исплати појединачне новчане износе ближе описане у том делу изреке, са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у радном односу код туженог. Одлуком директора је тужиоцима умањена зарада за 12% услед смањеног радног учинка који је утврђен на основу праћења квалитета рада, обима обављеног посла и односа према радним обавезама на основу разрађених критеријума из члана 51. Правилника о раду туженог. Месечни износи утврђени

су према налазу и мишљењу вештака. Према Појединачном колективном уговору туженог чланом 51. прописано је да се радни учина запосленог утврђује на основу квалитета, обима обављеног посла и односа запосленог према радним обавезама и да радни учинак утврђује месечно генерални директор односно лице које он овласти приликом обрачуна и исплате зараде. У члану 52. прописано је да се по основу радног учинка из члана 51. основна зарада може увећати за 15% односно умањити за највише 15%. Према налазу и мишљењу вештака вршена је општа оцена резултата рада код туженог у спорном периоду, како на нивоу оствареног обима производње, тако и са становишта постигнутих финансијских резултата пословања па је утврђено да је смањење зарада тужилаца произашло као последица општих резултата пословања туженог као резултат колективно слабијег резултата а не као резултат оцене мерења мањег учинка појединца.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд тужиоцима досудио тражене износе.

Према члану 106. Закона о раду зарада за обављени рад и време проведено на раду састоји се од основне зараде дела зараде за радни учинак и увећане зараде. По члану 107. истог закона, основна зарада се одређује на основу услова утврђених правилником потребних за рад на пословима за које је запослени закључио уговор о раду и времена проведеног на раду (став 1). Радни учинак се одређује на основу квалитета и обима обављеног посла, као и односа запосленог према радним обавезама (став 2). Општим актом утврђују се елементи за обрачун и исплату основне зараде по основу радног учинка из ст. 1. и 2. овог члана (став 3).

Из цитираних одредби произлази да се радни учинак утврђује на основу остварења индивидуалне норме, колективних норми, просечног остварења норме и оцене руководиоца на који начин су установљена мерила. У овом случају, како правилно закључује другостепени суд, тужиоцима је донето решење о умањењу зараде због колективно слабијег резултата, са идентичним образложењем решења о умањењу зараде. Како је у конкретном случају послодавац био у обавези да за сваког од тужиоца наведе у чему се састоји пад његовог/њеног радног учинка, а послодавац то није учинио већ је само уопштено навео пад радног учинка и смањио зараду, правилно је другостепени суд применио материјално право када је закључио да је овакав пропуст туженог такве природе да је правилност оцене резултата рада тужилаца доведена у сумњу што представља незаконито поступање.

Неосновано се у ревизији указује да тужиоци нису побијали решење о умањивању зараде, те да због тога нису могли поднети овакву тужбу. Наиме, Закон о раду за подношење овакве тужбе не предвиђа као претходни услов подношење тужбе за поништај решења о умањењу зараде.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа  
судија  
Љубица Милутиновић,с.р.**